

lang, når legetøjskatalogerne er studeret forfra og bagfra.

Op på selve dagen for dagen blandes glæden over gaverne ofte med lidt skuffelse over det, der ikke var under juletræet, selv om det stod på ønskesedlen. Men så fortæller fornuftige voksne mildt og venligt, at man kan ikke få alt, hvad man ønsker sig. Selv om man gerne vil give alle gaverne, så koster det alt sammen penge, og hvis man køber julegaver på kreditkort eller overtræk, så kommer man til at mangle penge til mad og husleje i næste måned.

Vi, der er så heldige at bo i Danmark, har gennem de sidste 100 år fået opfyldt rigtig mange af de ønsker, vi og dem før os har haft om at skabe et godt samfund, hvor der er plads til alle.

Vi forlader dette århundrede som et af verdens rigeste samfund. Et velfærdssamfund med større harmoni, med mere lighed og med færre konflikter end så mange andre steder i verden. Hver eneste generation har i dette århundrede efterladt et samfund, der var lidt bedre end det, de overtog.

Økonomiministeriet beskriver i december-oversigten med tal og statistik de forandringer, der er sket i dette århundredes Danmark.

Vi tog hul på århundredet som et fattigt land. Gamle Danmark var præget af lav levealder, høj spædbørnsdødelighed, fattigfolk og selvfølgelig et lavt skattetryk. De ældste her i landet kan berette om et fattigt og usselt samfund, hvor magthaverne ikke indrømmede almindelige mennesker de rettigheder, vi i dag betragter som naturlige.

Friheden var for de få, krav om lighed, værdighed for alle mennesker og en mere retfærdig fordeling af goderne blev opfattet som en trussel mod de riges rigelige rigdom og ødelæggende for den økonomiske udvikling af landet. Alligevel vandt ønsket om et samfund fyldt med frihed, lighed og med solidaritet.

De fremskridt, vi har oplevet, er ikke noget, der er kommet af sig selv. Opbygningen af velfærdssamfundet er blevet skabt af danskerne i fællesskab, af en vision om et bedre samfund af mennesker, der er gået sammen om at kæmpe for forbedringer.

Finanslov efter finanslov har vi flyttet os fra et liberalt, fattigt og råt samfund til 1990'ernes velfærdssamfund.

Derfor tager vi hul på et nyt århundrede som et stærkt fællesskab, hvor friheden og hvor ligheden og hvor solidariteten er bærende værdi-

er, som et land, der har mere til fælles end sprog og flag.

På overfladen er denne finanslov, som finanslovene før den, en samling tal med en masse statistik. Men bag disse tal og bag statistikkerne gemmer sig disse grundlæggende værdier, fordi tallene nemlig er en fortælling om en menneskelig, en miljømæssig og en økonomisk succes.

De brutale kendsgerninger er, at den her regerings økonomiske politik virker. De afgørende nøgletal i økonomien er positive, beskæftigelsen er høj, og arbejdsløsheden falder stadig, om end den er ved at flade ud. Betalingsbalancen er på rette vej, og det offentlige overskud er stort.

Inflationen og lønudviklingen er i overkanten af det, vi ønsker, men pinsepakken og de kommunale aftaler gør deres til, at den økonomiske politik alligevel virker. Finansloven her underbygger den fastlagte kurs.

Vi lander blødt efter et kraftigt opsving og lægger grunden til ny fremgang. For når al snak om taktik og kortsigtede gevinster i krigen om hver eneste detalje forstummer, så er det afgørende jo: Fik vi flere i arbejde, og kunne vi få det danske arbejdsmarked til at vokse? Svaret er ja, og det skal fortsætte. Fik vi nedbragt gælden og sikrede vi faldende offentlige renteudgifter? Ja, og det skal fortsætte. Fik vi fuld fart på fornyelsen af det danske samfund? Ja, og det skal fortsætte.

Finansloven er en fortælling om en økonomisk succes, om et land, der kræver mange penge af sin befolkning, men som også sikrer alle en grundlæggende social tryghed og lige adgang til uddannelse og sundhed, om et land, hvor der tages hensyn til de mest sårbare, og hvor ingen skal nøjes med sig selv.

Den fortæller om et land, der også er optaget af at kunne klare sig i fremtiden, hvor vi skal blive dygtigere, lære de nye redskaber at kende, blive fortrolige med dem og kunne klare os i det internationale samfund, om et land, hvor man betaler for de julegaver, der ligger under træet, så man også har råd til nogle næste år og næste igen, og så det fortsat vil være sådan, at den ene generation efterlader et lidt bedre land til den næste.

Men – for der er også et men – den største politiske opgave i disse år er at bekæmpe de sociale og kulturelle konflikter og spændinger, som langsomt vokser i vores land. For når de fleste får det bedre, bliver det endnu mere mar-